

ΚΚΚ - ΑΚΕΛ: Ανάγνωση της μαρξιστικής-λενινιστικής θεωρίας και της ιστορικής πραγματικότητας - ΜΕΡΟΣ III (Ηλεκτρονικό Άρθρο)

Ιστορικό σημείωμα

Αυτό το ηλεκτρονικό άρθρο δημοσιεύτηκε τον Μάρτη του 2015 στην ηλεκτρονική σελίδα της [Αγκάρας](#).

Περιεχόμενο

20 Μάρτη, 2015

ΚΚΚ - ΑΚΕΛ: Ανάγνωση της μαρξιστικής-λενινιστικής θεωρίας και της ιστορικής πραγματικότητας - ΜΕΡΟΣ III

Πολιτική κατάσταση της εποχής και η απάντηση του ΚΚΚ

Η πολιτική κατάσταση της εποχής ήδη από τις αρχές του αιώνα χαρακτηριζόταν από πολιτικές ανισορροπίες και κοινωνικές ανακατατάξεις. Το ΚΚΚ παρά την πολιτικοκοινωνική και οικονομική κατάσταση της εποχής παρέμεινε πιστό και συνεπές στις κομμουνιστικές αρχές.

Για παράδειγμα, η Αγγλική διοίκηση ευνοεί τα σχέδια της αστικής τάξης και συντάσσεται με την επίσης αστική εκκλησιαστική διοίκηση συσσωρεύοντας κεφάλαιο, όπως επίσης και το εκπαιδευτικό σύστημα επιδίωκε την εκπαίδευση των παιδιών των κυρίαρχων τάξεων (Υ. Katsourides, *The History of the Communist Party in Cyprus*, I. B. Tauris, London N.Y., σελ. 70). Με βάση την ιστορική θέση/ανάλυση του ΚΚΚ ότι: "η Αγγλική διοίκηση για να εξασθενήσει την παντοδυναμία του κλήρου που συνετάχθη μαζί με τον τότε μητροπολίτην Κυρήνειας, ευνόησε τα σχέδια της αστικής τάξης, η οποία και κατώρθωσε να αναγκάσει τον κλήρο να δεχθεί συμβιβασμό, ύστερα από μια δεκαετή και πεισματώδη πάλη", γίνεται φανερό η απομόνωση και οι διωγμοί που δέχονται οι κομμουνιστές αλλά και η εργατική τάξη θεωρώντας αυτό ως βήμα για τον εκμοντερνισμό και την βιομηχανοποίηση (στα μεταλλεία για παράδειγμα).

Το περίπλοκο της υπόθεσης είναι ότι η εκκλησία πέρα από θεσμός εξουσίας ήταν και η πρώτη που εισήγαγε πρωτό-καπιταλιστικές μορφές οργάνωσης της παραγωγής ώντας ακόμη κάτω από την Οθωμανική Αυτοκρατορία. Ακόμη και την περίοδο των Άγγλων η Εκκλησία δεν είχε απλά επιρροή στη σφαίρα της πολιτικής και της κουλτούρας αλλά είχε και σοβαρή οικονομική ισχύ (Μιχάλης Μιχαήλ, *Επίλυση της Κυπριακής Διένεξης. Διαπραγμάτευση της Ιστορίας*, Παπαζήση, 2011, σελ. 48-49). Η εκκλησία επί τουρκοκρατίας ακόμα επωφελείτο από τον κοινωνικό και οικονομικό Οθωμανικό νομικό πλαίσιο της ακίνητης ιδιοκτησίας μια και διαμορφώνουν όχι μόνο την συγκεκριμένη ιστορική περίοδο του νησιού αλλά και την μετέπειτα κοινωνική και οικονομική πορεία

του μέχρι και σήμερα.

Είναι σημαντικό ν' αναφερθεί επίσης ότι μέχρι το τέλος του 19ου αιώνα η εργατική τάξη ήταν ακόμα σε εμβρυακή κατάσταση. Από τότε μέχρι και την δεκαετία του 1920 η κυβερνητική φορολογία σε συνδυασμό και τις δύσκολες καιρικές συνθήκες που επικρατούσαν (π.χ. ανομβρίες), τις μειώσεις αγροτικών προϊόντων των ήδη ξεκληρησμένων αγροτών από τις εκποιήσεις περιουσιών, (το 1920 εκποιήθηκαν £18.835 το 1921 £38.677 και το 1922 £84.223), δημιουργείται η εργατική τάξη μέσω της μαζικής απαλλοτρώσεως της μικροιδιοκτησίας. Λόγω της εκμεταλλευτικής πολιτικής του αστικού πολιτικού πυρήνα "η πλειονότητα κατέφυγε στα αστικά κέντρα, όπου μαζί με τα φτωχά στρώματα των βιοτεχνών των πόλεων συγκρότησαν μάζα συμπαγή" ώστε να μπορούμε να μιλάμε για εργατική τάξη (Ρ. Κατσιαούνης, Η Διασκεπτική 1946 -1948, Κ.Ε.Ε., σελ. 25).

Ταυτόχρονα από τις αρχές του αιώνα μέχρι και τις αρχές της δεκαετίας του 1930 χαρακτηρίζεται η χρυσή εποχή του ελληνικού αστικού εθνικισμού στη Κύπρο (Ρ. Κατσιαούνης, Η Διασκεπτική 1946 -1948, Κ.Ε.Ε., σελ. 29). Οι βάσεις του "ενωτικού" αγώνα μπαίνουν κατά τα έτη 1911 - 1912 όταν "η επικράτηση της φιλελεύθερης εθνικιστικής μπουρζουαζίας στην Ελλάδα, δώσανε το απαιτούμενο θάρρος στην αδύνατη αστική τάξη της Κύπρου να ηγηθεί του «ενωτικού» αγώνος και να στρέψει τον πληθυσμό της νήσου κατά της Αγγλίας" με αποτέλεσμα το "ενωτικό" κίνημα να σπρώξει "οριστικά τον Τουρκικό πληθυσμό με το μέρος της Αγγλίας".

Μια σημαντική παρατήρηση, είναι η δυσκολία της εργατικής τάξης με τα τόσα άλλα προβλήματα να συγκροτηθεί σαν πολιτικός σχηματισμός. Ο Α.Αλέκου (1948: Ελληνικός Εμφύλιος και η Κύπρος, Power Publishing) για παράδειγμα γράφει για "ετερογένεια" που δύσκολα μπορούσε να αντιμετωπιστεί σαν ενιαία τάξη. "Η Κυπριακή εργατική τάξη παρουσίαζε σημαντική ετερογένεια. Υπήρχε το παλιό τμήμα με τους τεχνίτες, οι βιοτέχνες, οι εργοστασιακοί εργάτες, οι μεταλλορύχοι, οι αγροτοεργάτες, οι εργάτες σε εμπορικούς οίκους... Η σταδιακή ανάπτυξη της Κυπριακής οικονομίας, καθώς επίσης και οι προσπάθειες των Βρετανών για εισαγωγή νομοθεσίας μέσω της οποίας καθιερώθηκε η καταναγκαστική εργασία για άτομα από 16-60 χρονών στα δημόσια έργα, δημιουργούν τις προϋποθέσεις για ομογενοποίηση και άρα και της ταξικής συνείδησης." Αυτές ήταν και οι συνθήκες μέσα από τις οποίες εμφανίστικαν οι πρώτοι σύλλογοι και η εργατική τάξη σαν ΚΚΚ και άρα πολιτικό υποκείμενο.

Το κομμουνιστικό κίνημα της εποχής "προσλάμβανε κάποτε τον χαρακτήρα διαπόμπευσης". Για παράδειγμα "από το 1932 μέχρι τις αρχές του 1934, το σύνολο σχεδόν των στελεχών του ΚΚΚ είχε συλληφθεί, δικαστεί και καταλήξει στις φυλακές". Ο παραδοσιακός συντηρητικός και εθνικιστικός πολιτικός κόσμος απωθούσε και δεν αποδεχόταν το κομμουνιστικό κίνημα και το κόμμα κρατήθηκε στο περιθώριο. Οι αστικές δυνάμεις θεωρούσαν τους κομμουνιστές "παρίες της πολιτικής ζωής" (Ρ. Κατσιαούνης, Η Διασκεπτική 1946 -1948, Κ.Ε.Ε., σελ. 33, 59). Η κοινωνική ταξική εκμετάλλευση και η αγροτική δυσαρέσκεια ήταν η βασική αγροεργατική κοινωνική κατάσταση του λαού της Κύπρου. Η Βρετανική ιμπεριαλιστική αποικιακή δύναμη αναζητώντας από την μια νέα πηγή κεφαλαίων σε συνδυασμό με την εκμεταλλευτική της στρατηγική και την γεωπολιτική θέσης της Κύπρου διαμόρφωσε και διαμορφώνει μέχρι και σήμερα την θέση της Κύπρου ως ένα από τα κεντρικά ιμπεριαλιστικά σταυροδρόμια.

Όταν η αποικιακή Βρετανική διοίκηση άρχισε να οργανώνει το κυβερνητικό σύστημα συλλογής φόρων, οι Κύπριοι πλήρωναν ακόμα περισσότερα για τους ίδιους φόρους. Δεν άργησαν λοιπόν οι αντί-Βρετανικές τάσεις μέχρι και την νοσταλγία ακόμα της Οθωμανικής περιόδου (Υ. Katsourides, The History of the Communist Party in Cyprus, I. B. Tauris, London N.Y., σελ. 22). Μέσα σε ένα τέτοιο κλίμα το συνδικαλιστικό κίνημα με τα γνωρίσματα του δικοινοτικού, μαχητικού και του πειθαρχημένου χαρακτήρα του, οικοδομήθηκε από τον παράνομο μηχανισμό του ΚΚΚ από τις αρχές της δεκαετίας του 30 (Ρ. Κατσιαούνης, Η Διασκεπτική 1946 -1948, Κ.Ε.Ε., σελ. 62). Η αποικιακή εξουσία και η εργοδοσία είχαν κοινά συμφέροντα και ο μοναδικός τους ταξικός εχθρός ήταν το

παράνομο τότε ΚΚΚ. Το παράνομο ΚΚΚ μετά και το κλείσιμο της εφημερίδας “Νεός Άνθρωπος” (εκδίδεται για πρώτη φορά το Ιανουάριο του 1925) δεν σταμάτησε το ταξικό αγώνα για κοινωνική δικαιοσύνη συνασπίζοντας και εξεγέρσεις κατά της Βρετανικής αποικιοκρατίας (Υ. Katsourides, *The History of the Communist Party in Cyprus*, I. B. Tauris, London N.Y., σελ. 179).

Με λίγα λόγια, το ΚΚΚ σε σχέση με την ιστορική πραγματικότητα της εποχής όχι μόνο δεν αποδεσμεύεται από τις κομμουνιστικές του αρχές και θέσεις αλλά ακόμα και κάτω από την παρανομία δίνει ταξικούς αγώνες έναντι της σκληρής ιμπεριαλιστικής ηγεμονίας. Για παράδειγμα ο Κώστας Δράκος από το Κοιλάνι που ήταν δραστήριο στέλεχος του Κ.Κ.Κ. “πήρε περίπου 300 ψήφους, αριθμός ουδόλως ευκαταφρόνητος, αν αναλογιστεί κανείς ότι είχαν δικαίωμα ψήφου μόνο όσοι πλήρωναν κτηματικό φόρο. Μέχρι και στο εκλογικό διαμέρισμα Μόρφου θα έθετε υποψηφιότητα, αλλά τον παρεμπόδισαν”. Επίσης ακόμα “η πολιτική θέση εναντίον της Ένωσης και η υποστήριξη της αυτονομίας-ανεξαρτησίας” παίρνει το σημαντικό ποσοστό του 16% που πήρε το κόμμα στις βουλευτικές εκλογές του 1930.

Αν και στην παρανομία το ΚΚΚ υπό συνεχείς, ανελέητους διωγμούς, οι εργάτες συνεχίζουν “μέσω απεργιακών αγώνων να διεκδικούν και να πετυχαίνουν τα αιτήματά τους, καθώς οι εργατικές συντεχνίες δεν είχαν απαγορευθεί από τους Βρετανούς” (“το 1937 υπήρχαν μόνο 6 εγγεγραμμένες συντεχνίες με 367 μέλη, το 1938 ο αριθμός τους ανήλθε στις 14, το 1939 σε 46 με 2544 μέλη και το 1940 έφτασαν στις 62 με αριθμό μελών 3389”). Τέλος αν αναλογιστεί κανείς τα αριστερά έντυπα που κυκλοφόρησαν στην Κύπρο μέχρι το 1940 που στο σύνολο είναι 11 εφημερίδες και ένα περιοδικό καταδεικνύεται η σοβαρότητα της ταξικής πάλης (Η Κυπριακή Αριστερά στην Πρώτη Περίοδο της Βρετανικής Αποικιοκρατίας, Ινστιτούτο Ερευνών Προμηθέας, Ταξιδευτής, 2012, σελ. 69, 25, 48, 132, 52)

Η αντίληψη του ΑΚΕΛ για τον αντικομμουνισμό την δεκαετία του 70’

Ανεφερόμενος σε νέες μεθόδους αντικομμουνισμού κατά την διάρκεια των δεκαετιών μετά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο σε γραπτό του 1978’ (*Anti-communism in the Late Seventies: Some features and Trends in The Communist Movement: Problems of Theory and Practice*, Peace and Socialism international publishers, Prague 1980), ο Εζεκίας Παπαιωάννου δίνει μια περιγραφή της κατάστασης καθώς και της αντίληψης και θέσης του ΑΚΕΛ. Οι τρεις κύριες κατευθυντήριες γραμμές που δίνει έχουν ως εξής:

- α) προσπάθειες απαξίωσης του σοσιαλισμού/κομμουνισμού σαν ιδέα και αυτών που πρεσβεύει
- β) προσπάθεια επίθεσης προς την Σοβιετική Ένωση σαν τον κύριο τρόπο υπονόμευσης του κομμουνιστικού κινήματος και μιας δύναμης που υποστηρίζει την ειρήνη μεταξύ των λαών και
- γ) με την προσπάθεια καλλιέργειας αντι-σοβιετισμού και εγείροντας ερωτήματα για την διεθνιστική αλληλεγγύη μεταξύ των κομμουνιστικών και εργατικών κομμάτων προσπαθώντας να τα αποκόψουν από την ΕΣΣΔ.

Μέσα σε αυτό το πλαίσιο αντι-κομμουνιστικής πολιτικής στρατηγικής, ενδιαφέρον φαίνεται να παρουσιάζει η κατανόηση του ΑΚΕΛ για τις προωθούμενες πολιτικές σε τέτοιο βαθμό που να κατανοεί μάλιστα και τις λεπτομέρειες. Πιο συγκεκριμένα, το ΑΚΕΛ αντιλαμβάνεται ότι η τακτική των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων για υπονόμευση της ΕΣΣΔ και του κομμουνιστικού κινήματος μέσω θεωριών συνωμοσίας (πχ. παγκόσμια συνωμοσία για να κυβερνήσει η ΕΣΣΔ τον κόσμο) μπαίνει σε νέο πλαίσιο, αυτό της ανάλυσης και διαχωρισμού των κομμουνιστικών κομμάτων μεταξύ των “αυτόνομων” και των “εξαρτημένων”. Η επίθεση σε βασικά χαρακτηριστικά των κομμουνιστικών κομμάτων όπως ο δημοκρατικός συγκεντρωτισμός, η εσωτερική συνεργασία των κομμουνιστικών

κομμάτων βαφτίζονται ως υποταγή στο “κέντρο” (εννοώντας την Μόσχα). Παράλληλα χρησιμοποιούνται για παράδειγμα σύγκρισης τα ευρωκομμουνιστικά κόμματα ως κόμματα που έχουν “μετανοήσει” από το αμάρτημα της επανάστασης και έχουν αφήσει τον Μαρξισμό, υιοθετώντας μια αντζέντα μεταρρυθμιστική. Μάλιστα, όπως αναφέρει στο άρθρο, χωρίς να υιοθετεί όμως την άποψη αυτή, τα ευρωκομμουνιστικά κόμματα, αυτά που είναι δηλαδή ανοικτά κριτικά ή ακόμη και ενάντια στην ΕΣΣΔ, είναι τα κόμματα που δεν έχουν καταφέρει να είναι εξουσία και παρουσιάζονται από τα αστικά ΜΜΕ ως κίνδυνοι περισσότερο για την “ανατολή” παρά για την “δύση”.

Η ανάγνωση του Παπαιωάννου στο ζήτημα αυτό είναι η προσπάθεια διάσπασης των κομμουνιστικών κομμάτων, ζητώντας από το κίνημα να διατηρήσει ενότητα παρά τις διαφωνίες του, με σημαντικής σημασίας για τον ίδιο την διατήρηση της επιστημονικότητας του Μαρξισμού και της αταλάντευτης εναντίωσης του προς το στρατιωτικό χέρι του ιμπεριαλισμού, το ΝΑΤΟ. Ένα από τα προβλήματα μάλιστα του ΑΚΕΛ κατά την περίοδο ήταν η επίθεση των αστικών ΜΜΕ στο ζήτημα της ΕΣΣΔ, υιοθετώντας την θέση ότι η στήριξη της ΕΣΣΔ στην Κύπρο ήταν θεωρία του ΑΚΕΛ. Την περίοδο αυτή το ΑΚΕΛ ήταν σε σταθερή συνεργασία με τις λεγόμενες δημοκρατικές δυνάμεις της ΕΔΕΚ και του ΔΗΚΟ με ποσοστά γύρω στο 75% των ψηφοφόρων σε εκλογές αστικής δημοκρατίας, και ενάντια στην παράταξη του ΔΗΣΥ του Γ. Κληρίδη που στέγασε τους πραξικοπηματίες.

Πολιτική κατάσταση της εποχής μας και η απάντηση του ΑΚΕΛ

Όπως προαναφέρεται και διαπιστώνεται μέσα από το τελευταίο προγραμματικό συνέδριο του ΑΚΕΛ η σημερινή πολιτικοκοινωνική και οικονομική κατάσταση της εποχής μας έχει τα εξής χαρακτηριστικά: α) την διεθνοποίηση του κεφαλαίου β) την πραγματικότητα της Ευρωπαϊκής Ένωσης, στην οποία η χώρα μας έχει ενταχθεί από το 2004 γ) την συνεχιζόμενη κατοχή και διχοτόμηση και δ) την εξέλιξη της επιστήμης και της τεχνολογίας. Το ΑΚΕΛ με τις αποφάσεις που λαμβάνει διαμορφώνει την πολιτική του θέση στις εξελίξεις περιθωριοποιώντας τις κομμουνιστικές αρχές, τις ταξικές θεωρητικές αναλύσεις αλλά και τους ταξικούς αγώνες. Επιγραμματικά, δίνει την μάχη εντός της καπιταλιστικής Ευρωπαϊκής Ένωσης με τα ίδια μέσα του καπιταλιστικού συστήματος όχι για μια ρήξη με τους αστικούς θεσμούς αλλά για μια διαχείριση τους. Η σοσιαλδημοκρατική απάντηση του ΑΚΕΛ όσον αφορά τις πολιτικοκοινωνικές και οικονομικές πραγματικότητες της εποχής βρίσκουν το ΑΚΕΛ να αναλώνεται σε μια αστικοποιημένη διαχειριστική πολιτική του καπιταλιστικού συστήματος εδραιώνοντας την αποδεσμευτική του θεωρητική και πρακτική πολιτική από τις κομμουνιστές αρχές.

Το πολιτικό-κοινωνικό περιβάλλον και οι ιστορικές αποφάσεις (ΑΚΕΛ)

“Το πολιτικό-κοινωνικό περιβάλλον μέσα στο οποίο πραγματοποιείται το συνέδριο του 2014”
έγκειται σε 4 βασικούς άξονες:

- α) τη διεθνοποίηση του κεφαλαίου
- β) την Ευρωπαϊκή Ένωση, στην οποία η χώρα μας έχει ενταχθεί από το 2004
- γ) τη συνεχιζόμενη κατοχή και διχοτόμηση
- δ) την εξέλιξη της επιστήμης και της τεχνολογίας

Με βάση λοιπόν το πολιτικοκοινωνικό και οικονομικό περιβάλλον του πολιτικού κλίματος της εποχής, αναπτύσσονται εντός του πολιτικού προγραμματικού συνεδρίου οι πολιτικές αποφάσεις και η επιπλέον αναλυτική προσέγγιση του κόμματος:

1. Η πολιτική εκτίμηση του συνεδρίου ότι “η Ευρωπαϊκή Ένωση, επιβεβαιώνει το χαρακτήρα της ως προωθημένου οργανισμού καπιταλιστικής ολοκλήρωσης. Στη βάση αυτή, λαμβάνουν χώρα διεργασίες που εμβαθύνουν την ολοκλήρωση της ΕΕ. Είναι η ίδια τάση η οποία εντείνεται με το

ξέσπασμα της παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης, χρησιμοποιώντας την ως πρόσχημα.” Με βάση αυτήν την εκτίμηση τίθεται το ερώτημα πως και γιατί το επίσημο ΑΚΕΛ εξακολουθεί να μην λαμβάνει ξεκάθαρη θέση εξόδου από την ΕΕ, και πως καταφέρνει εν τέλει “μέσα σε αυτές τις συνθήκες, το ΑΚΕΛ (να) συνεχίζει και (να) εντείνει τις προσπάθειές του μαζί με τα άλλα Κομμουνιστικά, Αριστερά και Προοδευτικά Κόμματα, για μια Ευρώπη διαφορετική, την Ευρώπη των λαών.”

2. Η θέση δηλαδή του ότι “εντείνει τις προσπάθειές του μαζί με τα άλλα Κομμουνιστικά, Αριστερά και Προοδευτικά Κόμματα”, καταδεικνύει ότι το ΑΚΕΛ έχει την πολιτική ωριμότητα ν’ αναγνωρίζει τις πολιτικές διακρίσεις των τριών πολιτικών κομματικών κινήσεων (Κομμουνιστικά, Αριστερά και Προοδευτικά Κόμματα). Αν το ΑΚΕΛ συγκαταλέγεται σ’ ένα απ’ αυτά τα κόμματα, αυτό συγκεκριμένα δεν το διευκρινίζει. Η μη διευκρίνιση της φύσης του εξυπηρετεί το ν’ αφήνεται στο κόμμα η απροσδιοριστία των πολιτικών θέσεων έτσι ώστε να προκύπτει η δυνατότητα της ελαστικότητας άμεσων αλλαγών των αποφάσεων κατά πως τα οικονομικά, πολιτικά και εκλογικά συμφέροντα αλλάζουν.
3. Αν “το ΑΚΕΛ παλεύει για να ανακοπεί η νεοφιλελεύθερη λαίλαπα που παρασύρει τις κατακτήσεις των εργαζομένων”, τίθεται αυτόματα το ερώτημα αν θα μπορούσε να γίνει η συγκεκριμένη πάλη με τα ίδια καπιταλιστικά μέσα τα οποία παράγουν την νεοφιλελεύθερη λαίλαπα. Για παράδειγμα το ίδιο το ΑΚΕΛ όταν κυβερνούσε κάνει αίτηση για να έρθει η Τρόικα στην Κύπρο για να λύσει το οικονομικό πρόβλημα. Με ποια δηλαδή πολιτικοκοινωνικά και οικονομικά μέσα παλεύει το ΑΚΕΛ, επίσης δεν διευκρινίζεται. Αν ο αγώνας και η πάλη δεν έχει ταξικό περιεχόμενο, που εκ των πραγμάτων δεν έχει ταξικό περιεχόμενο, συνεπάγεται ότι το ΑΚΕΛ δεν έχει πρόθεση να εργαστεί για ταξική πάλη αλλά είναι έτοιμο δε να εργαστεί για “ριζοσπαστικές, καινοτόμες και λειτουργικές προτάσεις προς όφελος του λαού μας και των λαών της ΕΕ”.
4. Οι “ριζοσπαστικές, καινοτόμες και λειτουργικές” όμως προτάσεις που χρησιμοποιούνται με αυτό τον τρόπο θα ήταν πολιτικά και κομματικά ορθό να προσδιοριστούν ως προς το περιεχόμενό τους. Αν και το περιεχόμενο αυτών των ριζοσπαστικών, καινοτόμων και λειτουργικών προτάσεων απουσιάζει, προκύπτει παραδόξως από αυτά το εξής συμπέρασμα: “προς όφελος του λαού μας και των λαών της ΕΕ”. Η απουσία περιεχομένου αλλά και η συμπερασματική της θέση με πολύ επιείκεια θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ως πολιτική γενικολογία με έλλειψη λογικού συνειρμού. Με άλλα λόγια όταν με τις αποφάσεις ενός προγραμματικού συνεδρίου δεν επιτυγχάνεται ο προσδιορισμός του περιεχομένου των πολιτικών όρων αλλά και των μέσων της πάλης, γίνεται ολοφάνερη η αδυναμία ενός κομμουνιστικού κόμματος ως προς την ετοιμότητα και την αποφασιστικότητα της σύγκρουσης με τους μηχανισμούς της αστικής εξουσίας ή ακόμα φανερώνει και την άρνηση της ταξικής πάλης.
5. Η άρνηση της ταξικής πάλης έγκειται στο το έχει απολέσει τις όποιες αναφορές της στην εργατική τάξη την αποδέσμευση της στήριξης των εργατικών αγώνων αλλά και της στήριξης έστω και σε εμβρυακό στάδιο, την μη αναγνώριση ότι είναι ο εργάτης είναι ο εκμεταλλευόμενος και πρέπει να ξεσηκωθεί και όχι να αναλώνεται και να βολεύεται στην ευκολία της απόδοσης των ευθυνών σε τρίτους.
6. Η Ακελική ρητορική δεν είναι ουσιαστικά αντι-θρησκευτική αλλά αντιτίθεται στο να παρεμβαίνει η εκκλησία στα πολιτικά δρώμενα, δεν είναι ενάντια στο έθνος αλλά στον εθνικισμό σε ένα γενικότερο πλαίσιο και τέλος δεν είναι ενάντια στις καπιταλιστικές δομές αλλά ενάντια στην κοινωνική ανισότητα. Η εκλογική σε αριθμούς συσπείρωση του κόμματος συγκροτεί μια συγκεκριμένη καθημερινή ρητορική σε σχέση με την επίσημη ιδεολογία που παραμένει έτσι χωρίς περιεχόμενο (European Integratton and the Communist Dilemma, Giorgos Charalambous, Ashgate Publishing Limited, 2013, σελ 97)..
7. Το ΑΚΕΛ αντιπαλεύει “την απροθυμία της κυβέρνησης Αναστασιάδη να εφαρμόσει διεκδικητική

πολιτική απέναντι στην Τρόικα” και υποστηρίζει την θέση “εξόδου” από το μνημόνιο. Από την μια δηλαδή δεν διευκρινίζεται από το ΑΚΕΛ κανένα περιεχόμενο της έννοιας της “εξόδου” και από την άλλη συμπεραίνεται ότι μια διεκδικητική πολιτική απέναντι στην Τρόικα θα ήταν για το ΑΚΕΛ ικανοποιητική στάση από την κυβέρνηση Αναστασιάδη ή και από το ίδιο το ΑΚΕΛ. Με την αποδοχή της διεκδικητικής πολιτικής απέναντι στην Τρόικα γίνεται φανερό η αντιφατική λειτουργία του όρου “έξοδος” από το μνημόνιο.

8. Ο όρος “έξοδος” από το μνημόνιο δεν διευκρινίζεται αν έχει διαπραγματευτική λειτουργικότητα ή απλά ένα ξεκάθαρο αίτημα χωρίς υπεκφυγές. Στην συγκεκριμένη περίπτωση και κάτω από τις προγραμματικές θέσεις ο όρος “έξοδος” υποδεικνύει την “διεκδικητική πολιτική” και όχι ξεκάθαρο αίτημα. Από την μια δηλαδή αναζητούνται προτάσεις απεμπλοκής από το μνημόνιο και από την άλλη ακολουθείται μια “διεκδικητική πολιτική” απέναντι στην Τρόικα. Σ’ αυτή την περίπτωση υπάρχει μια βασική έλλειψη διαλεκτικής ανάλυσης όχι μόνο των θεωρητικών όρων αλλά και της πολιτικής πρακτικής του κόμματος όσον αφορά την στάση του στην οικονομική πολιτική και την αποτελεσματική, αποφασιστική του δράση.
9. Είναι αποκαλυπτική η εξής θέση στο προγραμματικό συνέδριο: “Εκείνο που χρειάζεται και απαιτεί ο τόπος σήμερα είναι μια προοδευτική απάντηση για έξοδο από την κρίση. Βασικός στόχος είναι ένα νέο οικονομικό μοντέλο, το οποίο θα στηρίζεται σε μια υγιή δημοσιονομική πολιτική, στο οποίο να βρίσκονται σε αρμονία μια πολυεπίπεδη οικονομική ανάπτυξη και η κοινωνική συνοχή και στο οποίο θα αξιοποιείται η ιδιωτική πρωτοβουλία και ο κοινωνικός χαρακτήρας σημαντικού μέρους της οικονομίας”. Αρχικά, η θέση ότι χρειάζεται μια “προοδευτική απάντηση για έξοδο από την κρίση” δίνεται το δικαίωμα να οριστεί το κόμμα ως προοδευτικό αλλά βεβαίως όχι αριστερό. Σίγουρα όμως δεν θα μπορούσε ποτέ να προσδιοριστεί ως κομμουνιστικό μια που η “πολυεπίπεδη οικονομική ανάπτυξη και η κοινωνική συνοχή” θα βρίσκει και θα καλλιεργεί το έδαφος να “αξιοποιείται η ιδιωτική πρωτοβουλία και ο κοινωνικός χαρακτήρας σημαντικού μέρους της οικονομίας”. Αυτό δεν είναι ούτε αίτημα αλλά και ούτε οικονομική πολιτική ενός κομμουνιστικού προγράμματος μια που η κοινωνικοποίηση των μέσων παραγωγής εξαλείφεται σαν πολιτικό προγραμματικό αίτημα. Κατά δεύτερον, το “νέο οικονομικό μοντέλο” το οποίο το ΑΚΕΛ έχει ως προγραμματικό στόχο, δεν αναλύεται η πολιτικά οικονομική λειτουργία.
10. Ταυτόχρονα όμως, με βάση την αφαιρετική μέθοδο, επιτυγχάνεται η δυνατότητα να γίνεται κάπως διακριτό όχι ποιο είναι αυτό το οικονομικό μοντέλο αλλά μάλλον ποιο δεν είναι. Για παράδειγμα, το “νέο οικονομικό μοντέλο” δεν είναι αυτό στο οποίο βρίσκει κανείς ως περιεχόμενο το σοσιαλιστικό τρόπο οικονομικής πολιτικής. Το συμπέρασμα προκύπτει από τον ταυτόχρονο πολιτικοοικονομικό στόχο του κόμματος προς μια ιδιωτική πρωτοβουλία η οποία θα αξιοποιείται μαζί με τον κοινωνικό χαρακτήρα ενός σημαντικού μέρους της οικονομίας. Επιπροσθέτως, ο ασαφής και απροσδιόριστος όρος “πολυεπίπεδη οικονομική ανάπτυξη” αποκαλύπτει την πολιτικά σπασμωδική θέση του κόμματος μπροστά στο αίτημα του σοσιαλισμού που εντός της ΕΕ γίνεται σχεδόν μια φανταστική κατάσταση.
11. Το ουσιαστικότερο δομικό προβληματικό στοιχείο του κόμματος είναι η συγκατάθεση και ο πολιτικός συμβιβασμός της αποδοχής του καπιταλιστικού τέλους της ιστορίας. Η αποδεκτή απόφαση του καπιταλισμού ως το τέλος της ιστορίας είναι γεγονός ότι φύτρωσε για τα καλά στην πολιτική νοοτροπία αρκετών μελών του ΑΚΕΛ. Το μόνο δηλαδή που απομένει ως πολιτική θέση στην ιστορική πραγματικότητα της σοσιαλδημοκρατίας είναι το πολιτικοκοινωνικό και οικονομικό αίτημα της εξασφάλισης ενός καπιταλισμού με ανθρώπινο πρόσωπο.

Έχει εννοιολογικό ενδιαφέρον πως η “πολυεπίπεδη οικονομική ανάπτυξη”, ως το νέο καπιταλιστικό οικονομικό μοντέλο με ανθρώπινο πρόσωπο, συγκροτείται από την χρήση των εξής περιγραφικών οικονομικών όρων στο προγραμματικό συνέδριο. Συγκεκριμένα η “πολυεπίπεδη οικονομική ανάπτυξη” συγκροτείται με:

- την ανάπτυξη

- τις νέες ριζοσπαστικές μέθοδες
- την σωστή αξιολόγηση
- τον εμπλουτισμό και την εφαρμογή
- την επένδυση και την στήριξη
- την αναβάθμιση
- την συνεχή βελτίωση
- την προστασία
- την ανασυγκρότηση
- την διαμόρφωση
- την εισαγωγή μέτρων
- την υπεράσπιση

Οι πιο πάνω περιγραφικοί οικονομικοί άξονες και όροι χρησιμοποιούνται στο προγραμματικό συνέδριο ως κενοί περιεχομένου. Οι συγκεκριμένοι όροι, επειδή ακριβώς χαρακτηρίζονται από κενές λέξεις, θα μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν ως βασικές προϋποθέσεις ενός αστικού διαχειριστικού πολιτικοοικονομικού προγράμματος του καπιταλιστικού συστήματος ή ενός σοσιαλδημοκρατικού τύπου οικονομικό μοντέλο σε συνδυασμό με κεντρο-αριστερά αστικά κόμματα, το οποίο έχει ήδη χρεωκοπήσει σε μια σειρά χώρες έχοντας εξαφανίσει κομμουνιστικά κόμματα (πχ. της Ιταλίας) είτε ενσωματώσει στο αστικό σύστημα (πχ. Ισπανίας, Γαλλίας, Αμερικής), και οδηγείται και στην Ελλάδα σε ενσωμάτωση.

Με βάση λοιπόν τους οικονομικούς άξονες το κόμμα, όπως τίθεται στο προγραμματικό συνέδριο, “αντιπροτείνει πολιτικές ενίσχυσης και ανάπτυξης του κοινωνικού κράτους και στήριξης των λαϊκών στρωμάτων και των ευάλωτων ομάδων του πληθυσμού”. Αν και αυτό ως αίτημα είναι αρκετά σοσιαλιστικά ελπιδοφόρο αποπροσανατολίζεται όταν αυτό πραγματοποιείται με την “πολυεπίπεδη οικονομική ανάπτυξη” στην οποία “θα αξιοποιείται η ιδιωτική πρωτοβουλία”.

[Χρειάζεται Τούρκικη Μετάφραση](#), [Χρειάζεται Αγγλική Μετάφραση](#), [Αγκάρρα \(Ομάδα\)](#), [Ηλεκτρονικά Άρθρα](#), [Δεκαετία 2010-2019](#), [2015](#), [Απροσδιόριστη Τοποθεσία](#), [ΑΚΕΛ](#), [ΚΚΕ](#)

From:

<https://movementsarchive.org/> - **Κυπριακό Κινηματικό Αρχείο**
Cyprus Movements Archive
Kıbrıs Sosyal Hareket Arşivi

Permanent link:

<https://movementsarchive.org/doku.php?id=el:digital:agkarra:kkeakel3>

Last update: **2025/07/15 13:46**

